

landets Bestaaen. Det er disse Sætninger i det ærede Flertalls Betænkning, som jeg ikke kan godkjende, saa at jeg betragter Flertallets Betænkning — for at blive ved det Ord, jeg engang har brugt — som indeholdende Illusioner, der paa en for Folket smertelig Maade en Dag kunne medføre Skuffelser, ligesom de mangfoldige Illusioner, man i sin Tid udfastede med Hensyn til Dannevirke paa en saa overordentlig smertelig Maade fremkaldte Skuffelser. Man vil nu sige, Dannevirkstillingen blev ikke færdig; vi havde ikke Penge dertil. Dybhøllstillingen blev heller ikke færdig. Meget vel! Men hvem indestaar os for, at det, man her tænker paa, vil blive færdigt, inden det afgjørende Dieblit kommer, hvem indestaar os for, at ikke den samme Situation, som dengang indtraadte, kan indtræde ved en eventuel Krig. Jeg kan ikke se Andet, end at dette er en Illusion, som man gjør klokest i ikke at bygge paa i denne Sal, hvorfra Udtalelserne gaa ud over hele Landet og have en overordentlig stor Indflydelse paa den Opfattelse, som Folket danner sig om Fædrelandets Fremtid. Derfor har jeg modsagt det. Jeg ytrede før, at jeg havde mere at indvende mod de almindelige Udtalelser i Betænkningen end imod selve de Endringsforslag, som Betænkningen fører til. Det forholder sig saaledes, og i den sidste Henseende maa jeg trods de Indvendinger, jeg har fremsat, foretrække Flertallets Forslag for Regeringens. Naar jeg siger: „Regeringens“, er det ikke blot og bart de Forslag, der foreligge, som jeg tænker paa, thi efter den høitærede Krigsministers gjentagne Erklæringer er det jo ikke det Hele og kan ikke være det Hele, det er kun en Begyndelse til noget Senere. Denne senere Fuldstændiggjørelse og Udvikling ligger ikke saaledes for fra den høitærede Krigsministers Haand, at man kan tale derom; men fra et æret Medlem i denne Sal, det ærede Medlem for Frederiksborgs Amts 1ste Valgkreds (Thomsen), vor tidligere Forsvarsminister, foreligger derimod en fuldfærdig Plan, som, om man end ikke i Diebliffet kan tage dens Enkeltheder og sige, at de ville blive virkelige, idet de kommende Forsvarsministre ville optage Planen, saa dog i de væsentlige Omrids kan betragtes som det, der ligger bagved det, som vi nu forhandler. Jeg gaar ud fra den Betragtning, at man i de større Omrids kan betragte denne Plan som det, der ligger bagved, og i saa Fald er det, at jeg siger, at saa maa jeg foretrække Flertallets Forslag for Regeringens. Grunden hertil ligger dog ikke i Hovedsagen i de Pengemidler, der ville medgaa dertil, der er en anden Side, der efter min Formening og for mig er Hovedsagen, og den skal jeg nu udtale mig om. I det Skrift, som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds nylig har udgivet, har han i en Anmærkning Pag. 86 udtalt, at det er lærerigt at lægge Mærke til, at man nu i de krigslyndige Kredse i

Udlandet begynder at betragte Danmark som havende Nøglen til Østersøen, og dette faar en særlig Betydning, efter at Lydsland er bleven en Sømagt. Dette benytter jeg som Støtte for den Hovedopfattelse, jeg har af vort Forvar. Jeg betragter nemlig det som overmaade farligt for Danmark at give sig et for stort Forvar, da jeg er meget bange for, at vi derved ville komme til at give os selv en Betydning og Vigtighed, der under farefulde Tider kan blive skjæbnesvangere for Landet. (En Stemme: Nei). Jeg hører det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Rosod) sige Nei; men jeg skal have en større militær Autoritet end ham, naar jeg skal tro et saadant Nei. (Rosod: Jeg har ikke sagt et Ord). Ja, naar det ærede Medlem ikke har sagt Noget, maa det være en Ideassociation, der har bragt mig til at tro det, paa Grund af, at det ærede Medlem saa overmaade ofte gjør Bemærkninger til, hvad andre ærede Medlemmer fremføre, naar de have Ordet, og det er denne, der har forført mig; jeg beder derfor om Forsadelse i saa Henseende. Det forekommer mig, at man ikke kan overse den Fare, der kan ligge i netop at give Danmark stærke Fæstninger ved Øresund og Belterne, da det synes mig, som ikke er sagtyndig og ikke et eneste Dieblit bilde mig ind at være det, at Indseilingen til Østersøen maa være af overmaade stor Vigtighed i en eventuel Krig mellem Stormagter, der ligge hver paa sin Side af dette Hav. Jeg synes, at de Erfaringer, vi have fra de hemmelige Artikler i Tilfættens Freden, og Flaadens Tab i 1807, vidne om, at der kan komme saadanne Eventualiteter, hvor Tilstedeværelsen af f. Ex. en stor Flaade eller Fæstninger ved Gjemmensseilingen kan have en saadan Betydning for de Stormagter, der føre Krig, at de ligesom ere tvungne til at sætte sig i Besiddelse deraf. Det fordres da af dem, der have disse Baaben, at de ere istand til at have Besiddelsen og Brug af dem for sig selv. Men det er dette, som jeg ikke tør stole paa, at vi kunne. Jeg tør ikke stole paa, ikke tro, at vi kunne befæste Kjøbenhavn saaledes, at den ikke kan tages af en Fjende i forholdsvis kort Tid, naar det er nødvendigt for en Fjende, vel at mærke, som maa være os overordentlig overlegen og sætte betydelig Pris paa at have denne Plads. At f. Ex. Lydsland eller Rusland eller England, som de nærmest omliggende Stormagter, ere os saa overmaade overlegne, at de ville kunne bringe de fornødne Offre for at erobre vore Fæstningsværker og de Pladser, som beskytte Veien mellem de to Have, kan der vel fornuftigvis ikke være Tvivl om, og det forekommer derfor mig, at man ved at give Danmark et stort Fæstningsapparat let vil have gjort det meget farligt for os selv, idet de andre Magter da kunne blive tvungne til at erobre vore Fæstninger, ligesom England fandt sig næsten tvungen til eller ialtfald en stor